

Af:

Addi Engels opstandelse og fald

*Rockpoetica af
Frederik Bjerre Andersen
med collager af
Sigrid Bjerre Andersen*

Selvtryk

Af: Addi Engels opstandelse og fald

Tekster af Frederik Bjerre A., © 2003-2009

Collager af Sigrid Andersen, © 2003-2009

ISBN: 978-87-992747-1-0

Oprindelig trykt og udgivet på Selvtryk, fiktivt forlag M/S 2003

Af: Addi Engels opstandelse og fald er i denne udgave udgivet som copyleft (C)
Frederik Bjerre Andersen 2009 på <http://lyrikkanonen.dk/addiengel>
under Creative Commons Attribution Non-commercial No Derivatives
(by-nc-nd) licens.

Værket må downloades, printes, kopieres og distribueres gratis, så længe
det sker i hele værkets længde (32 sider/ omslag + 15 opslag, 8 eller 16
A4-ark) og forfatteren til stadighed kontribueres.

Værket må ikke udnyttes kommercielt i nogen form eller være genstand
for modifikationer. Se detaljerne på <http://creativecommons.org>

Hæftet er sat med Georgia og Monotype Corsiva

Kontakt og yderligere information:

www.lyrikkanonen.dk

fba@lyrikkanonen.dk

Indhold:

Sølvlærredets Seraf.....	2
Elektrisk Hunger.....	4
Transmission.....	5
Kosmisk sug.....	6
Diamantdrengene.....	8
Den smukkeste stjerne.....	10
Visionernes dødsel.....	12
Lænkekorset.....	14
Ida Angel.....	15
Nattens dagdrøm.....	18
Addi i Dydens Palads.....	19
Skrig in utero.....	21
Symfoni for en engel.....	22
Den smukkeste stjerne (reprise).....	26
Addi går hjem.....	28

Sølvlarredets seraf

By, station, gader og stræder
brostenskamæleon, menneskemassen der træder
ud og hen og i biografen
ned og sid foran pastel spektrografen
øjnene op for the silver screen
drøm ikke – lev det, sødt James Dean-vanillin

Mannequin-kong glitrer op i komet
aeroplan skyskraber blikkets toksicitet
neonpuls slår underlivets excentricitet
i stjerneformationer på fanfaretrompet

Bil, kontrol, stoplys og kæder
skyggeskikkelser langs muren, nitter og læder
rundt og væk fra et hjertenskærs træf
ind, mellem gyderygter om en seraf
himlene gjalder: metropolitan dream!
undergrundsbaner sniffer sort kokain

Mannequin-kongs catwalk-excentricitet
flintrer over skyskraber i flammekomet
underlivets aeroplan er toksicitet
i stjerneneonpulsens rå fanfaretrompet

Flash back - og flash-in, flash-out
himmel-illumination, en fri kosmonaut
whole tag - og drive-in, take-out
vi vil alle se visionens drag-juggernaut,
blackout!

Nat og dag, og teenagetrash-klæder
hvide pletter, kys og bræk på taxaens sæder
ud og hjem, med hvid støj fra fonografen
rundt og rundt, dynamo-nattens seraf
skytæppet går på sølvgrå nightvision-screens
åbenbaring gennem hyperhæmoglobin

Aeroplaner flintrer himlen, catwalk-komet
skyskrabernes neonliv gi'r excentricitet
stjernen mannequin-kong død af junk-toksicitet
på himlen drøner en serafs fanfaretrompet



Elektrisk hunger

Byen er bygget i grå elektroner
nyheder pulser din koma-stilstand
gadernes kors danner gravskrift-ikoner
visioner om kortslutning rides i sand
blæser væk
men rides ind i et ansigt

Den elektriske hungerby er pinsel og skrig
dundrer i ruiner af brintslagge og stål
maskinens distræte sang falder og stiger
mod himlens krakelerede skybruds-trawl
svinder væk
men bides fast i et ansigt

Uh, et udbrud midt i mørket!
beton, blegt rivende lys!
glaskolusser, slumbyg printer byen i vers
containerrustne drømme skrives ud på tværs

Depraverede skygger crooner manisk
dit mørke er skrig og snarligt forfald
mens overskrifterne sprænger dit ansigt
sætter du kanylen ind til tæppefald
kigger væk
og stivner grå i dit ansigt

Uh, at gennembryde mørket!
bryd muren med levende lys!
verden er en film, sæt dit ord på tværs
den hungrende Electri-city synger sidste vers

Transmission

Glas knust med plast
skærer et nu ud i nat
himlens stjernebobler er sat
målrettet på byen

Skyernes drøn brænder fast:
glødende sug afstøbt i vat
gadens neonrør står mat
mod åbenbaringens lyn

Udsat på storbyens dundrende bjerge
af glasfalt og jern
fra metroen spalter et skrig sig vej ind
på latrinets flisede tern

Vision imagination
plasmisk tid – kamæleon
dynamit-bolche lysekspllosion
skudt hen over byen

Blandt togs Skinner, bokstelefon
kloakdæksler, nat-erektion
bobler neonskum op til fission
af en krop, androgyn

Udsat på storbyens dundrende bjerge
af glasfalt og jern
fra metro-klosettets dyb fremgestaltes
et blik, der skuer så fjernt

Transmission.
Transitionen er begyndt
Transmission
Tele-vision bliver forkyndt

Svajende gang skinnende hår
forunderligt blik stramme lår
med faste læber, et smil, han står
elskværdigt ejegod:

”Jeg er din dynamo, jeg brænder
i dit blod”

Udsat på storbyens dundrende bjerge
af glasfalt og jern
Addi Engel opstår skumfødt fra city-
klosettets flisede tern

Kosmisk sug

Det er John, Paul og Simon på et kosmisk ridt
Cadillaceret ud af Ring 5s asfalt, forslidt
passerer satellitbyer og marker, en udørk så skidt

tilbagelæn på radioens go-go-go-gone
en nyhed om en stjernemand der venter foroven
på vej mod et motel, ”hey, mand, jeg føler mig så sexet og doven”

Årh, du er for meget uhu-u
buk ned, jeg tager dig nu-u
hold fast, John, du svimer i et kosmisk sug -

De så ham på parkeringspladsen, helt klædt i hvidt
med uskyldsrene øjne og et blik så beskidt
at alle tre ku’se det var en vare der ikke handles så tit

Mens tv’et flimred lydligt over engleblød hud
lod Paul og John et længselsstøn glide højlydt ud
og Simon rystede sagte og lod fluidummet flyde på puden

Årh, du er for meget uhu-u
buk ned, jeg tager dig nu-u
hold fast, John, I svimer i et kosmisk sug -

De vågned’ som nyfødte på et forstadsmotel
med pauser gemt bag øjnene og hovedet på hæld
på svedige bomulds slagner lå de stille i et væk og et vel

Fra pladsen drejede lygtekegler ind over kroppene
en bil forsvandt mod byen inden nogen så op
Simons sedler og Pauls guldkort - kom tilbage, engel, stop!

Årh, du er for meget uhu-u
buk ned, vil have dig nu-u
hold fast, John, jeg svimer i et kosmisk sug -

Årh, du er for meget uhu-u
buk ned, jeg tager dig nu-u
hold fast, Addi, de svimer i dit kosmiske sug -



Diamantdrengene

Drengen var et sort får, drengen ensom pikslikker
drengen voksed op og blev en rock'n'roll nigger
under kobberkablerne, på samfundets kant
slikker-nigger tigger en usleben diamant
drengen suttet røv på byen, drengen kasted op
stak af med en U-bahn, blev en nigger-pik-stikker
drengen i en forstadstomte, krop som en pin-up
blander blod med udskud, blev en diamantnigger

De er Diamantdrengene
et kobbelt der raserer
et kobbelt der raser uregerligt gennem byen
Diamantdrengene
gem dig, lad dem passere
de brænder mørket fast i brosten med et følelsesladet lyn

Med mutantrøde øjne over Electricity
ånder diamanterne et fribytteri
glimmer gennem nittenattens ord fra Genet
tingryde, udkogte ris til en dåse Beauvais
Jimmy mascareret omkring øjets diamant
Johnny tatoveret over brystet med blå BIC-pen blæk
når elevatordrømmen kører fast mod en betonvæg
bugner niggerdrengens buks af Nietzsche og Kant:
Also Sprach Zaratustra – just där

De er Diamantdrengene
et kobbelt der raserer
et kobbelt der raser uregerligt gennem byen
Diamantdrengene
gem dig, lad dem passere
de brænder mørket fast i brosten med et følelsesladet lyn

Addi bløder ud i Electricity
byens dumme stumpe hjerte tordner midt i
i ghettoens inderste kule
ligger Drømmenes Teater på skrømt
byens stumme, dumpe smerte sprøjtes ud i graffiti
og alle stjernerne véd, de har drømt

I ådselæderens år, midt i hyænerens tid
når Uranus og anus står på gaden bøjet over
sterile glasfacader skændes af koblernes bid
i pelsværk og safir ruller de rundt på fortovet
japankatte skriger ud i Drømmenes Teater
blodglinsende kløer ridser mod livets glatte kranium
svælger sig som svin i metropolens røde oblater
mens prøvebilleder svinder fra Electricitys widescreen-lokum

De er Diamantdrengene
et kobbel der raserer
et kobbel der raser uregerligt gennem byen
Diamantdrengene
gem dig, lad dem passere
de brænder mørket fast i brosten med et følelsesladet lyn
brænder sig fast i mørket over en følelsesforladt by

Den smukkeste stjerne

Den første planet vi indtager er blå
den første planet vi indtager er blå

Jeg mødte ham på stationen, en nat
månens blomst sprang knop
han skreg:

”himlen er sort nu, min skat,
vil du med derop?”

i nætternes døgnlys og stjerner
sprang vi elektronisk af sted
byen fortabt bag det fjerne
brændte os en evighed

Den første planet vi indtager er blå
den første planet vi indtager er blå

Den smukkeste stjerne
rækker ud fra det fjerne
formår at give mig jern på
åh-åh-ah

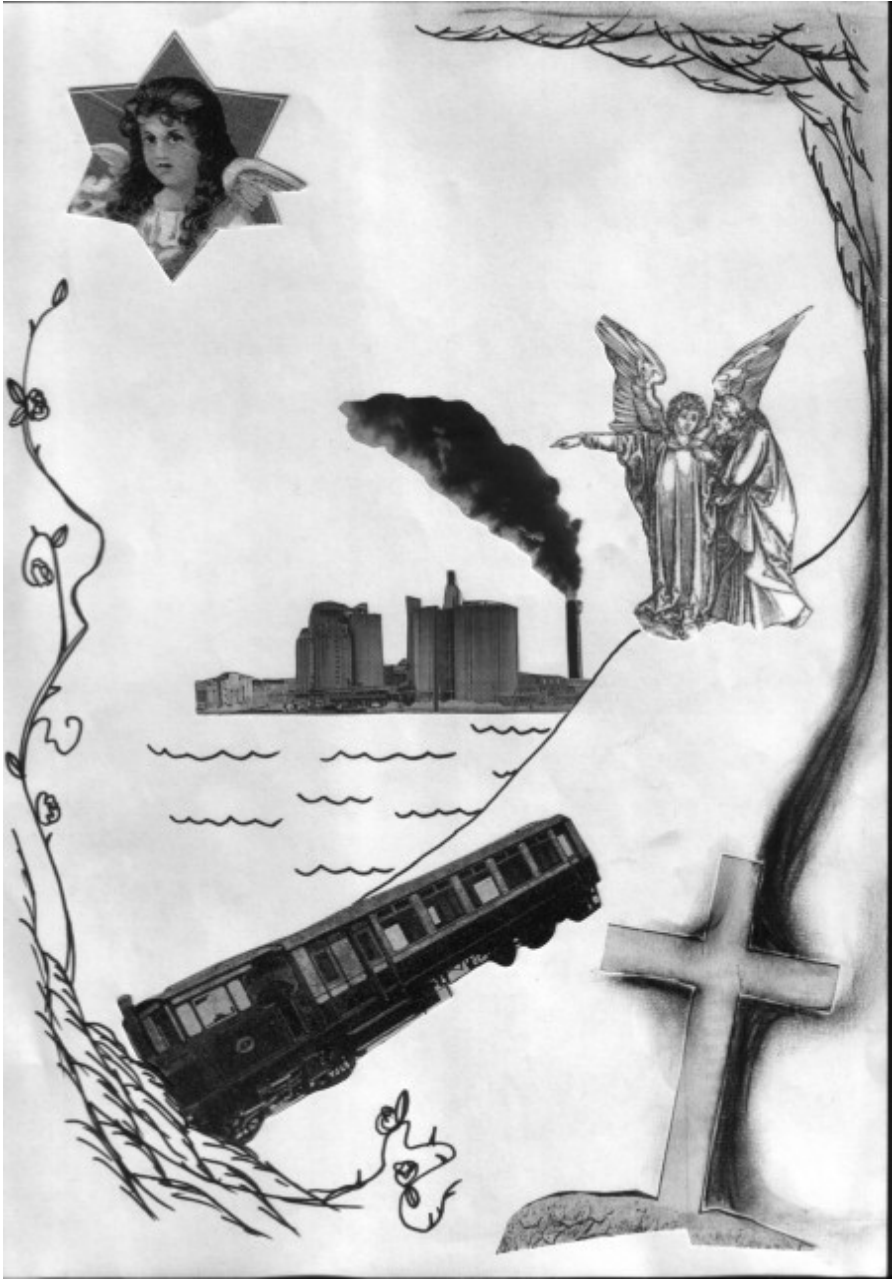
læsk dig på fremtidens dråbe
ræk tungen frem imod håbet, om at
den smukkeste stjerne er blå

Plastisk triviale fra ethvert livs kys
imploderet i skyggens blå
sansningerne blandes
med det blå morgenlys
smukt at se derpå
vil aldrig forbløffes over visioner
sprænger mig ud af mit fald
ingen jord skal holde legemet tilbage
jeg har hørt himlens kald:

Den første planet vi indtager er blå
den første planet vi indtager er blå

Den smukkeste stjerne
rækker ud fra det fjerne
formår at give mig jern på
åh-åh-ah
læsk dig på fremtidens dråbe
ræk tungen frem imod håbet, du ved
den smukkeste stjerne er blå

Den første planet vi indtager er blå
den smukkeste planet vi erobrer er blå



Visionernes fødsel

Jeg er en alligator, en flammeomspændt androide på vej
en androgyn likvidator, jeg er en rock'n'roll kælling for dig

Stræder skåret i grå monumenter
har undertrykt dine øjnes glans
vi udfolder kærlighedens faner
insisterer på en sidste dans
uh, den søde melankoli,
begæret i dig ryster og swinger
skam over lystens djævleri
fra Addis ham af englehvide vinger

Sensuelle overtoner
spiller tango på din hjernebark
glem frygten i den blå fjerboa
spejl kroppen i din moder, Jeanne D'Arc
dit hjerte pumper, blodet synger
rosenrødt over din smerte og kval
lad lysten vinde dine hænder
spred konfetti, du er transcendental!

Stop - ikke i drømmen
lev i en rus for visionernes fødsel
svøm ophidset gennem flammernes hav
drik regnen nu hvor himlen er ødsel
drøm ikke, lev det ud, lad min eros vise vej
når jeg har drukket regnen, al regnen
så lad mig græde liv i dig

Jeg er vild og utæmmet, jeg er symposiet fra den græske antik
når lemmet ikke er hæmmet, er jeg en bi med et dræbende stik

Mød os i magiens teater
på den bagerste række i midten
se celluloiden spejlet i pupiller på parret
hun er sytten, han er nitten
de ved at drømme og visioner er plasmisk tid
lever sig ud i våde, glatte dage
bagved byens mure og despoternes rækker
ligger vi tavse og tilfredse tilbage

Stop - ikke i drømmen
lev i en rus for visionernes fødsel
svøm ophidset gennem dråbernes hav
drik af ilden mens vulkanen er ødsel
drøm ikke, lev det ud, lad lysten vise vej
når jeg har drukket flammerne, luen
så lad mig tænde liv i dig

Giv dig fuldstændig hen til lysten
dyk ned i væsker fra legemets synd
Erotiske seancer ruller ind over kysten
skyller dagdrømmens klenodier fri for dynd

Stop - ikke i drømmen
lev i en rus for visionernes fødsel
svøm ophidset gennem flammernes hav
drik regnen nu hvor himlen er ødsel
drøm ikke, lev det ud, lad eros vise vej
når jeg har drukket regnen, al regnen
så lad mig græde liv i dig

Jeg er en transformator, en treenighed i familietvist
jeg er en degenerator, en Alladin anarkist antikrist
så lad mig græde liv i dig
så lad mig græde liv i dig
så lad mig græde liv i dig

Lænekorset

Skinnende blanke, sorte læderstøvler
kædesmæld imod din nøgne hud
som jeg din hersker, så du min slave
svedperler sprængt på et piskesnerts bud

Jeg er træt, jeg er forslået
jeg kunne sove i tusinde år
blodrifter pibler fra den pelsklædte Venus
tårerne slår ned i de åbne sår

Det hvide lys, den hvide varme
når jeg smider mit kød mod dit
læder og lænker, et segl om dine arme
mærk syndens sødme når din krop har lidt

Smag på støvlen, få slag af voldsomme kærtegn
din hvide hud, tøjret i en strop
piskesnippet der smelter gennem mørket
verden er til og venter på din krop

Ida Angel

Nylonstrømper, latex // high heels
glimmer, et fanpic // true Tommy Steel
belly tummy, white lane // en top i black blonde
curly-hår og læder, nethandske på venstre hånd –

Det er et stejlt liv på fliserne i drengenes kvarter
knæene smerter sår hvis du vil frem på alle fire
næseblodlæbestifter hænger fra din mund
hold fast ved hans gylp førend du selv går til bunds

Kun én er velkommen, bitch
Ida Angel
kun én tager støvlerne på når hun vil
hun kører løs på sit show-ditch
Ida Angel
sætter selv pickup'en i den rigtige rille

Ida mødte op i diamantdrengenes rum
lod sig pirre af et par stykker, dumpede resten som slum
de fleste fik forløsning den dag, Addi var væk
på en udslidt plys-diva, Ida, dronning og sæk

Kun én er velkommen, bitch
Ida Angel
kun én tager røven på nogen når hun vil
hun kører løs på sit show-ditch
Ida Angel
hun er din slave og din hersker i sit selvspundne spil

Og hvor kommer du så fra, min guløjede tæve?
og hvem er du egentlig nu, når vi andre ligger skæve
tilbage på gulvet
udbrændt fra verden af dig
mig?

Lædertop, piercing // stiff lips
hard nipples, korsage // armbånd og nips
rosenrøde kinder // øjne af ild
gulorange flammer om en kulsort pupil

Kun én er velkommen, bitch

Ida Angel

kun én har sofaen helt for sig selv

hun kører løs på sit show-ditch

Ida Angel

når først hun rykker tager det timevis og slår dig ihjel

Livet rundt om Idas diva blev ikke mere fattigt

flere diamanter falmede, for Ida var Addi

når de andre piger er ude skaber hun stadig glæde

på en-to-fire, tager Addi dem med bukserne nede

Kun én er velkommen, bitch

Ida Angel

kun én tager korsettet på hun vil

hun kører androgynt show pitch

Addi Engel

sætter sin pickup i lige den rille han vil

lægger sin makeup i sin egen stil, han vil

Ida Angel

akten kan tage timevis og slår dig ihjel



Nattens dagdrøm

Hvælvinger slynger sig
fra skyerne og ned mod soklen
hvælvinger slynger sig
mod skyerne, fra banen og dokken
ad brede avenuer mod den sidste station
det er natten der klart brænder fløjlsort
som en bælgsort sol, månens kamæleon
er han i mørket, strømmende saliggjort

Natten har øjne, flakker om dig
bag den duggede rude ses stjerner
natten rummer løgne der tager fat i dig
i portene mellem strædets taverner
nattens drømme krøller sammen i lyset og varmen
de elskende kærtegner atmosfæren
han svæver neontyst erotisk over larmen
en dynamo under beruselsen, begæret

Lev dit liv i en nattens dagdrøm
dø ud i en daglig natdrøm
brænd fri blandt stjernernes vekselstrøm, ahah
læg dit rumfjæs tæt mod mit, skat
lad min hud ånde tungt i din, skat
slip os løs i en månesyg dagdrøm om nat

Gennem atmosfærens skærpande linse
glider atomer af på lufttom længsel
gennem nattens tilgroede kilder
smører morfinen udflydt kroppenes hængsler
katteøjne ser syner med universets esperanto
ud gennem vipperne til verdensrummet
som månens kontrollør nynner han bælgmørkets canto
dit døgn forsvinder før hans sang er forstummet

Lev dit liv i en nattens dagdrøm
dø ud i en daglig natdrøm
brænd fri blandt stjernernes vekselstrøm, åhåh
læg dit rumfjæs tæt mod mit, skat
lad min hud ånde tungt i din, skat
slip os løs i en månesyg dagdrøm om nat

Addi i Dydens Palads

Sjældent brænder noget som silken så hurtigt af Glorias mund
sjældent perler huden som kobberklare øjne, så tungt
hun var en jomfrublostm, støvlette stjerneblades skin hver nat
jeg skød ampullen op i kronen med et smil fra marquis de sade

Velkommen, engel,
sig farvel til familien
nedkom til verden i reflekser af glas
vingernes segl brydes op for dit åsyn
skam trænger sig på i Dydens Palads

Sjældent flyder noget som blodet, så hurtigt fra hendes skød
kun sjældent skjolder saltet fra gråden i symboler for død
folder den blodrøde kjole ud over en hvid krop på det fugtige lagen
lægger en lilje ved anklen, ser fra ruden mod den gryende dag

Velkommen, baby,
sig farvel til det hele
forlad verden i reflekser af glas
gloriens glans brydes ned for dit åsyn
skam runger i ruinerne af Dydens Palads



Skrig in utero

Egen i hjulet, spidsen på en ske,
hulens munding, jeg er slave, jeg er fri
fingre indcirkler dit kød, så sart
hvornår kommer du ud, håber du kommer snart

Smuk som skæbnen, som det tilfældige
mannequin-doll, uskyldsplastieren pige
diamantens refleksion i glas, lys og ilt
Jimmy, hold afstand, lad mig skringe hende vild

Hey, kids, lad vreden fare
Hey, kids, gennem kroppenes skare
Hey, moder jord hun narrer
alle de unge
der aldrig skriger lungerne ud

Katedralens brøl, den gråd det koster
træder gennem gader af misfødte fostre
bye bye blå baby lyserød maskot
du bærer vinterens grågule himmel så flot

Løkken på galgen, æggen på en kniv
bjergets fod, jeg er død, jeg er i live
Jamie, disseker dem, slå ud med labben, sorte bjørn!
voldtagne kvinder er vinger til børn

Symfoni for en engel

I.

Der er farer i byens udkant, kære
bizarre optrin i guldminen
den grå bys folk er begyndt at skære
i hinanden for at fastholde svimen
Electricity koger på mine ord
driften driver ud fra øst og nord
kom, baby, spræng din rettesnor
luk op for venusbjergets perlemor
og smil

Mor, Vagina, jeg vil kneppe dig
Far, kom lad mig strangulere dig
Mor, uskyldrene, læg dig, strip for mig
Far, åh, lad mig blot skamfere dig

Dette er vidundervindens huyen
i diamanter der funkler og glimrer
mellem pigtrådstorne, kom, tag stikket fra sylen
vågn fra drømmen, mærk blodet simre
læs lysten i kanoniske skrifter
lær lektien, den er i dine drifter
smag på kroppens elskovsrufter
brug dine sanser som orgiastisk facelifter
bare smil

Ræk mig jeres hænder, børn
se hvordan lemmerne brænder, børn
mærk når læberne spænder, børn
kærligheden må knuse tænder, børn

II.

Voldtagne kvinder er vinger på børn
vinger på børn, er vinger på børn
voldtagne kvinder er vinger på børn
er vinger
på børn

Byen tænker sort
og venter på natten
langs murene myldrer skyggerne fra sidegader tavse
som katten - se øjnene!

de mystiske Roen er nødvendig som baggrund for støj og skrig
 én har skændet roen med larmende lidenskab, det er
 Addi!

fra det Kærligheden er blomstret til kvalme, kvæler med sin dunst
gamle teater den transformiske engel skal uddrives før vi kreperer i
 hans kunst

- det er lige med

folder sig ud og finder sammen under bybaneterrænet
diamantgranater – spræng løgnene!

voldtagne
kvinder
er vinger på børn, vinger på børn,
er vinger på børn, voldtagne kvinder
er vinger på børn, er vinger på børn

III.

Addi Engel, det er ovre
diamantdrengenes sjæl er slidt
din drøm blev til et mareridt,
alle ord har du for længst suget ud af sommerens blæsende sol
vi, der sidder stumme tilbage og venter på Gordot
vender kroppen ud på vrangen
og bløder sort i skændslen og angeren
Addi, det er ovre,
lad os leve i fred

Vi har krummet ryggen til jærtegn
men du nægtede at lytte, Addi, du spytter
på vores skrog og lader dem forlise i din regn
Vi brænder din sejrsskjorte
Addi, du står nøgen mod massernes vold og støj
der skriger dig ud - udenfor Electricitys porte

Addi, det er ovre
diamantdrengene vil ikke mere
én drift i dig bliver altid flere
alle lyster har du udpint og forbrændt i vores sortkullede kroppe
vi, der ligger som aske tilbage og venter på at stormen stopper
holder fast i vores legemes konturer
må holde dig udenfor storbyens mure
Addi Engel, det er sket,
vi vil leve i fred

IV.

Er det her virkeligt
Er det kun fantasi?
Fanget i indsigt
uden flugtvej og dementi
slår øjnene op
ser himlens blå bag tårernes grå
alt jeg vil, er at blive
giv mig dit smil, så jeg ved jeg må, for

Moar ar ar, jeg vil ikke dø,
hvorfor blev jeg født
når sæden skiller liv fra død?
Moder, det var kun begyndt,
hvorfor skulle alting kyles bort?

Fordi jeg nedkom alt for nemt, blev tidens tråde alt for korte
jeg bød jer vej til lys, nu har I valgt at vandre mørkets vej
hvorhen vindene blæser betyder sjældent noget for mig
men fremtidsmennesker, døm ikke mine drømme så hårdt

Tiden rinder ud
sender gys ned ad ryggen
kroppen går i brud
igennem smerte og trykken
Farvel, mennesker
jeg så jer skæbnefrie og nøgne
alt jeg ville, var at blive
men i tynger mig med udslukte øjne

Åh, moar ar ar, jeg vil ikke dø,
hvorfor blev jeg født
når sæden skiller liv fra død?
Moder, lyset var kun lige flammert op,
hvorfor skulle alting pustes ud?

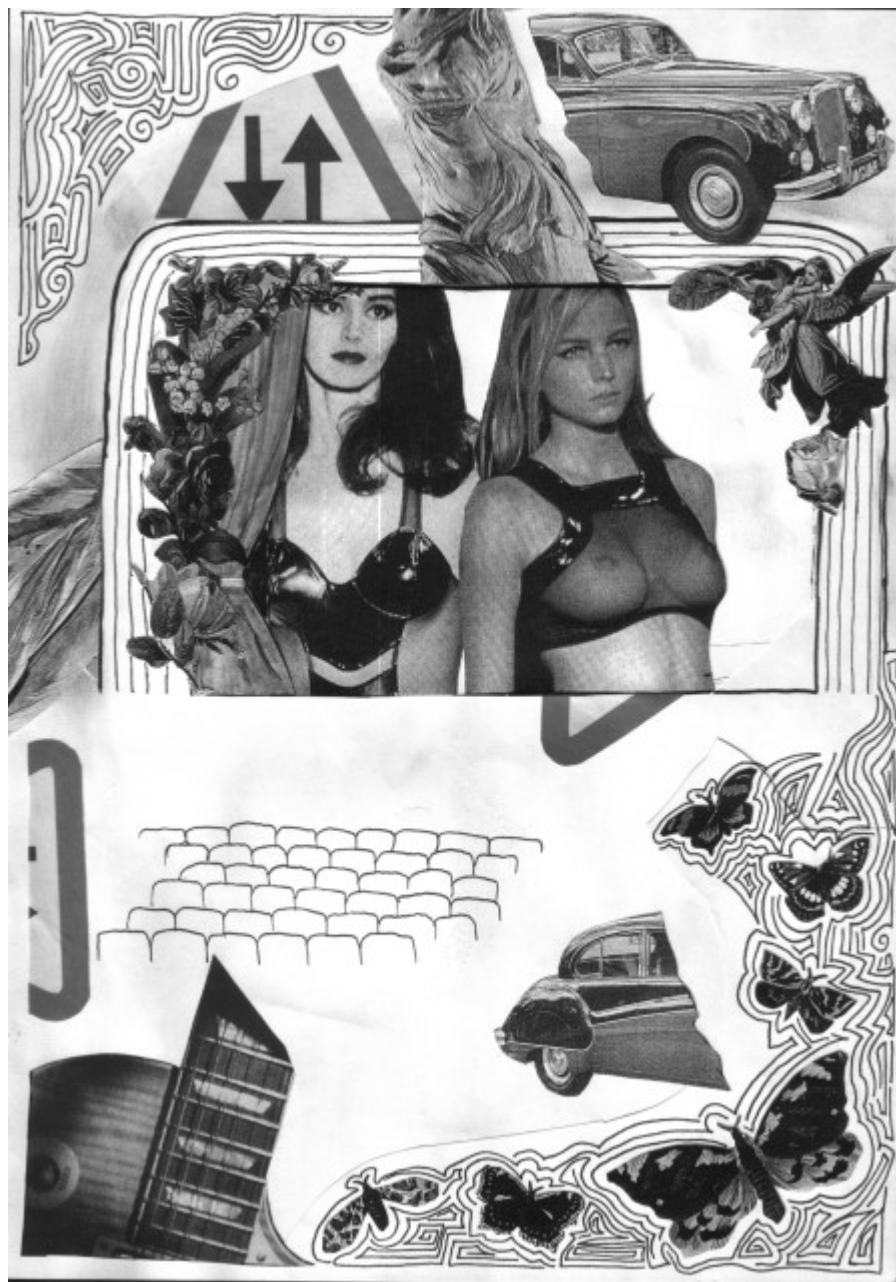
Nu tror I, I kan kaste med sten mod mine øjne og flænse min hud
I ser jer selv i god ret til at lynche en hidtidigt yndet
mens stormen suser fra Beelzebub åbner jorden sig for Addi, en synder
men fremtidsmennesker, døm mig ikke så hårdt som i kunne
Mor, er mareriddet ovre nu?

Den smukkeste stjerne (reprise)

Plastisk trist og svunden under byens lys
imploderet i drømmenes blå
sansning af en sitren og et skrig så tyst
alting dør ud herpå
vil ikke leve livet fri af visioner
går seende blindt mod mit fald
omend byen nu er næsegrus ligefor
gentager jeg himlens kald:

Den smukkeste stjerne
rækker ud fra det fjerne
formår at give mig jern på
åh-åh-ah
læsk dig på fremtidens dråbe
ræk tungen frem imod håbet, blot tro
på at den smukkeste stjerne er blå

Den første stjerne vi indtager skal være blå
den første planet vi erobrede skulle være blå



Addi går hjem

Hendes venner er væk, alt tilbage er en tier
nu går hun alene i forliste fantasier
til et sæde i midten af den 3-dimensionale drøm
multicoloured widescreens, sprøjtet ud i lind strøm

Mens popcornene knaser, bliver hun syg af celluloiden
den flimrende fabrik er det hun lever i hele tiden
hun spytter på mængden, da de beder hende fokusere
Electricity-øjnenes grå distance er reetableret

King kong, baby, faldt til jorden forleden
fra et højhus med et brag,
endte på gaden som et vrag
Englen gik hvidklædt gennem byen fornedet
han trak gaden op med sølvgråd
gjorde city klam og støvvåd
- Addi gå hjem

Se dig omkring i byen, alt er smertefuldt og gråt
i blindgydens våde asfalt blinker neonskiltet blå
du prøver at flygte fra cementens smertekammer
sværmer dig større indtil kålhøgen rammer

Marilyn Monroe, Marlon Brando og James Dean
ansigter i alléerne, på månedens magasin
Addi skabte sig for drømmen om virkelighed på bulletinen
nu sidder diamantdrengene tilbage på morfinen

King kong, baby, faldt til jorden i går
fra flyet med et brag,
endte i ørknen som et vrag
Englen gik blodrød gennem gaden, fyldt med sår
klædt som hjerte svøbt i pigtråd
græd han død af jordens udflåd
- Addi går hjem

Gennem kloakdækslet høres de sidste suk
fra Addi Engel, den liderbuk
når lygterne tændes og byen emmer af støj
svæver han over vandet og går til grunde i røg
lige som stjerneformationerne forsvinder, højt
over metropolen

King kong, baby, faldt til jorden i dag
på stationen med et brag,
trak sit sidste åndedrag
Englen lo sort under gadens asfaltlag
jamrede smerten gennem røret
mens han opløstes af pløret
- Addi Engel tog hjem

Af: *Addi Engels Opstandelse og Fald* *Rockpoetica af Frederik Bjerre Andersen*

”Digtene/sangene hører firserne til og ligger for tæt op af dennes tids idéer, sprog, metrik og indhold.”

Vagn Remme, redaktør for Bændelormen, i et afslag til skriveren

Dette er rockpoetica. Det er ikke digte, i hvert fald ikke digte som Frederik Bjerre Andersen ellers skriver dem. Det er muligvis sange, men i så fald kun sangtekster, for melodierne mangler.

Det er glam, glitter, neon og sex, udsat og løssluppet på storbyens grå asfaltflader. Teksterne fortæller tilsammen om Addi Engels nedkomst til jorden, hans færden og gerninger blandt Electricitys bygninger og skabninger, og om legendens endeligt blandt sine egne.

Samlingen af Rockpoetica bygger dels på forfatterens egne ord, dels på citater og oversættelser fra digtere og musikere. Det er 80’er-digteren Michel Strunges Addi Engel-figur der her endnu engang genfødes, og møder sine alter-egoer hos musikeren David Bowie’s Ziggy Stardust samt musicalen Rocky Horror Picture Show. Desuden er teksterne inspireret af musik fra blandt andet Lou Reed og The Velvet Underground, Patti Smith, Queen, Madonna og The Doors.

Digtene om Addi Engels opstandelse og fald er illustreret med collager af Sigrid Bjerre Andersen.

Om skriveren:

Frederik Bjerre Andersen. (født 1979). Skrivende menneske. Udgør halvdelen af digterduoen Andersen & Nielsens Lyrikkanon og stod i en årrække i midten af den danske poetry slam-scene.

Til daglig er Frederik Bjerre Andersen journalist.

